

И ја имам своју звијезду...

Звијезде, петокрака небеска тијела прикачена за пространо небо. Оне су свијетло у мраку, љепота у свемиру.

Сједела сам у својој соби одбројавајући дане до љетњег распуста. Прохладни март пробудио је жудњу за топлијим временом у мом срцу. Уз закључак да ће школа потрајати још пар мјесеци, устала сам са столице. Прошетала сам до великог прозора који се налазио наспрам мог кревета. Жељна чистог ваздуха отворила сам прозор. Прохладни повјетарац ме тада благо помилова и пролетје ми кроз косу. Уздахнула сам дубоко дозвољавајући свјежини да уђе у мене. Поглед је био очаравајућ. Небеса су попримила тамну боју. Свијетла у градским кућама, зградама скоро да није било. Стаза испред моје куће се једва назирала. Једини извор свјетлости биле су звијезде. Плесале су по ноћном небу борећи се за свој сјај. Њихова блиставост озарила се у мојим очима. Све су биле тако близу, а ипак тако далеко. „Шта ако свака људска душа има своју звијезду?“, запитала сам се. Можда је свака звијезда исписана судбином одређеног човјека.

У животу треба да радимо ствари које нас чине срећнима, јер тако хранимо своју душу, свој сјај. Такоше, своју енергију треба да чувамо јер она представља наш унутрашњи сјај. Сматрам да ових дана људи троше превише енергије на исцрпљујуће ствари. Ми, људска бића, представљамо живот, оно најљепше. Наш утицај на овом свијету је велик и битан. Гашењем једног живота гасимо једно свијетло, једну звијезду.

Исцрпљена од силних мисли полако сам се вратила у кревет.

Свако од нас мора да научи како да се бори и заштити своју своју свјетлост у тамним временима, баш као звијезде.

Јелена Кулиновић VIII-4
ОШ „Дашо Павичић“
Ментор: Сандра Сеферовић